Írta: Major Zoltán
2023. október 24. kedd, 16:21

Október 14-én került sor a Bóbitában az új évad első bemutatójára, a két gyermek különleges barátságáról szóló *Lenka és Palkó* című előadás premierjére. Cseri Hannával, a darab zeneszerzőjével és rendezőjével beszélgettünk a premier környékén a bábszínházi adaptációról, a zeneszerzés folyamatáról, a nemrég kapott díjairól, a Budapest Bábszínházban elvégzendő feladatokról, illetve a színházon kívüli zenei vonalról. (Képünkön: Jelenet a Lenka és Palkó című előadásból. Fotó: Kalmár Lajos)

- A *Lenka és Palkó* abból a szempontból is érdekes, hogy Szegedi Katalin két meséjéből gyúrtál össze egyet. Hogyan történt az adaptáció?

- Szerintem ez eléggé adta magát, általában összegyúrva adják elő. Mindkét mesekönyv úgy ér véget, hogy találkoznak egymással a szereplők. A *Lenka* című mese végén Lenka találkozik Palkóval, a másik könyv végén pedig Palkó Lenkával. Ezért történt, hogy összegyúrtam Szegedi Katalin két mesekönyvét. Azt kellett kitalálni, hogyan lehet dramaturgiailag felépíteni, hogy ez közös történet legyen. Ez azonban nem volt egyszerű feladat.

- Felkérésre készült, vagy a saját ötleted volt az adaptáció?

- Én választottam a két mesét. Pár éve találtam meg a *Lenka* című mesekönyvet, amely egy kislányról szól, akit azért csúfolnak, mert dagi. Egy időben én is dagi kislány voltam. Olyan sok atrocitás nem ért, de azért voltak mondatok, amik nagyon fájtak. Úgy éreztem, hogy nekem erről van mondani-mesélnivalóm, és hogy talán jó kezekben lesz nálam a történet. Igyekeztem kedvesen, de humorral megközelíteni a témát.

- Palkó hogyan kapcsolódik a történethez?

- Palkót is éri bántás. Ő egy gyenge, vékony kisfiú, alacsony, a legkisebb a tornasorban, nem választják be a kidobósnál a csapatba. Szerintem sokan tudnak azonosulni a történettel és a karakterekkel. Nem csak az úgymond bántalmazott gyerekek, hanem azok is, akik másokat csúfolnak. Szerintem erre mind hajlamosak vagyunk néha, és még csak nem is mindig érzéketlenségből vagy rossz szándékból.

- Tehát ez a mese az elfogadásról szól.

- Igen, illetve, hogy ne ítélkezzünk külső alapján. Lenkával eleinte nehezen tudtam azonosulni, mert egy introvertált kislány, aki nagyon szeret rajzolni, és elmerülni a saját belső világában. Ezzel ellentétben én mindig extrovertált voltam, az egész duci kort humorral, viccelődéssel éltem túl. Meg kellett értenem, hogy milyen egy befelé forduló, rajzolós kislány, nekem is idő kellett, hogy türelemmel forduljak felé.

- A mesekönyvet Szegedi Katalin nem csak írta, hanem ő is rajzolta. Emiatt a képi világ nagyjából adott volt?

- Igen, **Szegedi Katalin** azt kérte tőlünk, hogy az előadás látványa tükrözze a könyv illusztrációinak a világát. Ezért **Virág Vivien** tervezőnek ebből a szempontból jól körül határolt keretei voltak, de azon belül szerettük volna, ha Vivi képi világa is megmutatkozik a látványban. Ez egy érdekes tervezői kihívás volt.

- Hogyan épül fel a színpadkép?

- A színpadon elöl van Palkó lakása, ott él az anyukájával, baloldalt pedig Lenkáék élnek. A kettő közt van egy híd, ahol mindenféle események történnek. A háttérben látható egy nagy tábla, az az iskola, amely mint paraván is funkcionál, mert több bábtechnika is van az előadásban: pálcás figura, síkbábok és bunraku bábok.

- Térjünk rá a zenére! Már több, a Bóbitában bemutatott előadásnak írtad a zenéjét. Hogyan szerzel zenét, amikor nekiállsz egy darabnak? Milyen szempontjaid vannak?

- Ha én rendezem a darabot, akkor általában a szöveg meg a zene van meg először. Elsőként végiggondolom, hogy milyen dramaturgiai pontokon kellene zene. Például ebben a darabban vannak a hullahoppos lányok, és szerettem volna, ha van nekik egy „menő” daluk. Általában az instrumentális, vagy átkötő zenéket már a próbafolyamat alatt írom, amikor már nagyjából érződik az egésznek a ritmusa és a hangulata. De az előadásaimban mindig vannak dalok. Dal nélkül minek élni?

- A Színházi Kritikusok Céhétől a legutóbbi díjátadójukon három díjat is elhoztál: legjobb gyerek- és ifjúsági előadás, legjobb színházi zene és a legígéretesebb pályakezdő! Szeretnék gratulálni ezekhez a díjakhoz! Milyen érzés ez számodra?

- Először is köszönöm a gratulációt! Nagyon örülök a díjaknak és ez is egy feladat, hogy megtanuljak nettó örülni valaminek. Az állandóan feltörő szorongásokat pedig megpróbálom elnémítani, és inkább az örömre fókuszálni, mert örülni kell, ha valami jó történik az emberrel.

- Ráadásul kaptál egy szép megbízást is, a Budapest Bábszínház zenei vezetője lettél. Ez milyen feladatokkal jár együtt?

- Nagy és érdekes feladat és kihívás, ami előtt állok. Létre kell hoznom egy társulati zenekart, amit nagyon várok. Ezen kívül nagyon szeretnénk, ha az előadások zenéi hozzáférhetőek lennének mindenki számára.

- Budapesten végeztél, az SZFE-n. Hogyan kerültél a Budapest Bábszínházhoz?

- Igen, az SZFE-n végeztem bábrendező szakon. Tavaly rendeztem a Budapest Bábszínházban egy előadást, aminek a zenéjét is én írtam, és utána még az év során több megkeresés érkezett, hogy egy-egy trailer-videónak vagy bábszínházi promóciós anyagnak csináljam meg a zenéjét. Azt éreztem, hogy ezzel szívesen foglalkoznék. A rendezés nagyon megterhelő, egész embert kívánó feladat. Hiszek abban, hogy ha az ember túl sokat csinálja, akkor az a minőség rovására megy. Veszélyes, ha az ember négyet-ötöt vagy akár még többet rendez egy évadban, ugyanis lehetetlen ennyit rendezni ugyanolyan magas színvonalon, vagy legalább úgy, hogy ne menjen rá az embernek a teljes mentális egészsége. Én akkor szeretnék rendezni, amikor gondolatom is van hozzá.

- Folytassuk még egy kicsit a zenei vonalat! Te a színházon kívül is tevékeny vagy. A zenei formációd, a cserihanna továbbra is aktív?

- Igen, egyre aktívabb. Most lesz egy koncertem Budapesten az Akváriumban október 28-án, amit nagyon várok.

- Még egy picit beszéljünk a Bóbitáról! Nem ismeretlen számodra sem a csapat, sem a helyszín.

- Igen, ráadásul Sramó Gábor és Papp Melinda is tanított.

- Milyen érzés volt az első bóbitás rendezésedet megcsinálni?

- Már az egyetem nagyon vártam, hogy jöjjek ide. Ráadásul az előző zenekaromban, a *Cserihannák* -ban nagyjából mindenki bóbitás volt, rajtam kívül. Mondjuk ők már sajnos elmentek, de ettől függetlenül nagyon jó visszajönni ide. Nagyon érdekes volt úgy dolgozni, hogy közben otthon laktam a szüleimnél. Jó érzés volt itthon lenni, itt dolgozni, és remélem, hogy lesz még rá

alkalmam később is.

- Milyen feladatok várnak rád ebben az évadban, az elkövetkező időszakban?

- Elkezdtem tanítani a Vörösmarty Gimnáziumban Budapesten, végzős drámatagozatos osztálynak csinálok vizsgaelőadást, illetve a Budapest Bábszínházban fogok rendezni tavasszal egy egyszemélyes előadást Teszárek Csabának, Varró Dani *A szomjas troll* című szövegéből. Arra már most készülünk. Ez várható idén, meg több zeneszerzői munka, illetve új klipek és zenék is jönnek, a színházi és a zenei vonal párhuzamosan fut tovább. Kicsit kevesebb bemutatóm lesz, mint tavaly, aminek örülök.

Ez azért van, hogy legyen kedvem két év múlva is ebben a szakmában dolgozni. Hogy ne égjek ki a harmincadik születésnapomra.

- Végül térjünk vissza a mostani bemutatóhoz! Hogyan ajánlanád a *Lenka és Palkó*-t a közönségnek, a gyerekeknek?

- Óvodás kortól ajánlom ezt az előadást. Próbáltunk figyelni rá, hogy tényleg ennek a korosztálynak szóljon.

- Szövegileg is?

- Igen. Szerintem nincs benne olyan, amit ne értenének. Volt a premier előtt tesztközönségünk, akiket kifaggattunk, hogy ez sikerült-e. Pozitív volt a visszacsatolás.

- Szegedi Katalin eljött a bemutatóra is. Milyen véleménnyel volt a kész előadásról?

- Nagyon elégedett volt szerencsére. Külön örült, hogy humorral nyúltunk a történethez, és hogy

ennyire megnevetettük, miközben érzékenynek is találta.

{jcomments off}